

[Dahlgaard.]

mende politik til bekæmpelse af den økonomiske krise. Jeg skal dog straks tilføje, at vi erkender, at forslagene ikke alene vil være tilstrækkelige til, at krisen kan overvindes. I denne forbindelse skal jeg først fremsætte nogle få bemærkninger om krisens særlige karakter.

Vi har i det radikale venstre den opfattelse, at krisen i flere henseender afviger fra tidligere økonomiske kriser, og at den på sin vis er langt alvorligere. Der er efter vor opfattelse i hvert fald tre sæt af faktorer, der har foranlediget krisen og vil være bestemmende for dens varighed og videre forløb.

For det første er der tale om et almindeligt konjunkturtilbageslag svarende til, hvad vi gennem årene fra tid til anden har været ude for, blot er tilbageslaget denne gang noget kraftigere, end vi har vænnet os til. Alle overvejelser om finanspolitik, pengepolitik og indkomstpoltik har relation til denne traditionelle form for kriser.

For det andet er der tale om det sæt af problemer, som nu to perspektivplaner har beskæftiget sig med, altså den offentlige sektors vækst og ressourceforbrug på erhvervslivets bekostning. Hele den forvridding af samfundsudviklingen, som perspektivplanerne illustrerer så klart, bærer som bekendt hovedansvaret for den mangel på økonomisk balance, som i en årrække har kendetegnet udviklingen, og som viser sig i store og voksende underskud på betalingsbalancen, kraftige omkostningsstigninger og kraftig inflation.

Det er disse forhold, der er baggrunden for bestræbelserne på offentlige besparelser, en neddæmpning af byggeriets relative omfang og i det hele anstrengelserne for at opnå en mere velafbalanceret udvikling af offentlig virksomhed og privat forbrug.

Endelig er der for det tredje tale om en universel udvikling. Jeg tænker her på befolkningstilvæksten i de fattige lande og den økonomiske vækst i de rige. Vi ved, at vi i begge henseender bevæger os hastigt i

retning af det muliges grænse. Når vi må regne med, at verdens befolkning vil være fordoblet om 25 år, og når vi ved, at energiforsyningen allerede nu er ved at være et universelt problem, så ved vi også, at der kun er et begrænset åremål, til menneskeheden kommer ud i en egentlig krisetilstand. Måske og formentlig er allerede den krise, der nu er under udvikling, præget af dette sæt af problemer.

På baggrund af det, jeg her har sagt, vil det radikale venstre opfordre regeringen til at iværksætte en analyse af krisens særlige karakter og vurdere dens mulige varighed. En sådan analyse og en sådan vurdering er en nødvendig forudsætning for, at man kan finde frem til den økonomiske politik, der bør føres både på kort og længere sigt.

Jeg skal dernæst pege på, at krisen ikke kan klares ved offentlige foranstaltninger alene. Det radikale venstre har gennem længere tid peget på, at der i den givne situation i ganske særlig grad påhviler arbejdsmarkedets parter et ansvar. Sjældent har Danmark befundet sig i en situation, hvor det som nu er tydeligt, at en neddæmpning af lønudviklingen er den første og vigtigste forudsætning for, at andre forholdsregler til krisens bekæmpelse overhovedet kan nytte. På grund af prisudviklingen i de seneste år — og jeg tænker særlig på forholdet mellem vore importpriser og eksportpriser — er Danmark blevet fattigere. Hvis vi lader, som om vi ikke er det, og ubekymret presser pengelønninger og omkostninger i vejret, forøges arbejdsløsheden, krisen skærpes, og indkomsterne fordeles mellem os på en mere uretfærdig måde.

Jeg er ikke i tvivl om, at arbejdsmarkedets parter er fuldt klar over denne problemstilling, i hvert fald er de store organisationers menige medlemmer fuldt på det rene med, at det tjener deres sande interesser, at deres organisations repræsentanter indordner sig under den samfundsøkonomiske nødvendighed.

Vi har i det radikale venstre den opfattelse, at man skal lade denne meningsud-